

mene vyleteli do vzduchu a všetko začalo soptiť. Takým horám sa hovorí sopky. Niektoré už celkom vyhasli a sú z nich obyčajné kopce, ale sú také, ktoré dymia i dnes a občas aj z nich vyletí žeravé kamene.

No – a blízko takej sopky spal v malej jaskynke pod skalou schovaný Človečik. Spal už poriadne dlho a vôbec nevedel, že sa má prebudiť, keby neudrela práve tá sekunda. V sopke to najprv zabublalo, potom zaburácalo, všetko sa zatriaslo, kamene vyleteli do vzduchu a padali na všetky strany.

Jeden taký veľký a dočervena rozpálený spadol na skalú, odlomil z nej jeden menší a ten zase ďalší menší, až nakoniec taký maličký kamienok spadol na Človečika a brnkol ho do päty.

Človečik sa prebudil, posadil sa, šúchal si pätu a opatrne vykukol z jaskynky. Pozeral sa pred seba, pozeral sa na strany a žasol.

Práve bola jar, a tak videl svet práve v tom najlepšom. Stromy rozkvitali doružova a dobiela, lúky zas dožltá a dočervena, ako keby ich niekto pomaloval.

Taká krása je ten svet, dobre, že som sa zobudil. Pozriem sa na to zblízka, pomyslel si Človečik a vyšiel z jaskynky von. Vlastne vyliezol. Liezol po štyroch, ako to bolo v tých časoch na svete zvykom, a všetko si zblízka

